

HET VERBODEN PALEIS

PetraLouise Muris

8+

“HET VERBODEN PALEIS” spreekje

Gratis boek voor kinderen rond 8 jaar.
geschreven en geïllustreerd
door PetraLouise Muris.

© *Let op! Alle gratis werken zijn geregistreerd!*

*Alle geschreven en geïllustreerde GRATIS kinderboeken hebben het
alleenrecht via de kindvriendelijke site kinderboek-online.nl en via mijn
site petralouisemuris.nl te worden uitgegeven*

*Geen enkel boek van bovenvermeld mag via uw sites, nieuwsgroepen, p2p
netwerken en torrents op te halen zijn!*

Lees de voorwaarden op kinderboek-online.nl

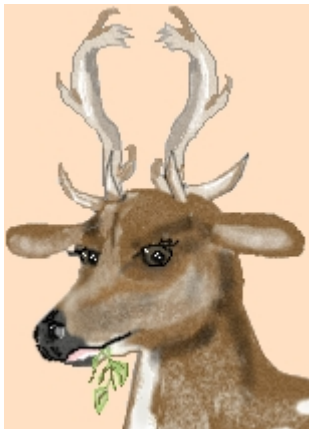
BLADZIJDE

3
6
9
12
15

HOOFDSTUK

- 1 Het paleis van fondant.
- 2 De bijzondere wens.
- 3 Een draak in het bos.
- 4 Niemand durft het paleis in of uit.
- 5 Leve de Koningin.

Streepje tussen een woord? Lees het als één woord.
Dikke letters? Harde stem.

HOOFDSTUK 1 HET PALEIS VAN FONDANT.

Lang geleden leefde een oude prins die zo lelijk was dat geen vrouw hem wilde hebben.
En dat was niet alleen zijn uiterlijk.

Hij had wel een vrouw nodig omdat hij anders geen koning kon worden.
Nu was het zo dat er in een ver land ook een jonge prinses was die net zo lelijk was maar een vriendelijk hart had.

Haar vader kwam op het idee beiden te laten trouwen.
En zo gebeurde het dat de twee elkaar het jawoord gaven.

Van nu af aan ging de prins als koning door het leven.
Als een wonder, ja zoals het ont-vouwen van een bloemknop, werd de nieuwe koningin een heel klein beetje mooier.

Laten wij zeggen, zij werd mooi lelijk.
Daarom liet de koning een paleis bouwen.
Het moest er bijzonder uitzien.

Lelijk maar mooi tegelijk.
Het moest eruitzien als van fondant, een heerlijk suikersnoepje.

Toen zijn paleis klaar was, leek het van snoep-goed.

Als je niet beter zou weten, zou je denken dat je ervan kon snoepen.

Het paleis had de prachtigste kleuren en hoge torens die als zuur-stokken omhoog prijkten.

De daken leken op toefjes aardbei en vanille ijs en de ramen van suiker-goed.

De kers-verse koning was zo trots op zijn mooie paleis dat hij het; “het paleis van fondant” noemde.

Hij wandelde uren door alle kamers en zuchtte dan weer eens och en dan weer ach, dat alles omdat hij zo blij was.

Hij gaf grote feesten zodat iedereen kon zien hoe fraai alles was.

Jaren gingen voorbij en alles werd gewoon.

De koning wandelde niet meer door zijn mooie paleis, daar vond hij niets meer aan.

Nog altijd waren alle mooie kamers leeg, er was geen kindje geboren. Daarom werd de koning erg boos op zijn vrouw.

Hij gaf haar de schuld dat hij oud was en er weldra niet meer zou zijn.

Zonder kind zou er nooit een nieuwe koning op de troon komen. Wat moest er dan van zijn land terecht-komen? Hij wilde een nieuwe vrouw die kinderen kon krijgen maar tegelijker-tijd moest zij jong en mooi zijn. Daarom stuurde hij zijn lelijke nog jonge vrouw het bos in en hij bleef achter in zijn paleis. Daar wachtte hij op een andere vrouw die nooit zou komen.

Om de dagen door te komen ging hij veel op jacht. Hij schoot herten en konijnen, fazanten en zwijnen. Daar had hij veel plezier in. Intussen bleef de koningin verdrietig achter in een hutje diep in het bos verscholen. Haar luxe leventje in het paleis was voorgoed voorbij. De koning had haar alleen een stapeltje kleding mee-gegeven, dat vond hij voldoende. Van nu af aan moest zij voor haar eigen eten zorgen. Zij moest wassen en haar hut schoon-houden en het verwarmen, alles zonder geld. Dat viel niet mee voor de koningin. Dagen huilde zij omdat zij zich erg verlaten voelde. Zij moest ook vaak huilen om de dode dieren die haar man had geschoten.

Op een dag ging zij wat verder weg van haar hut om bessen te plukken. Toen zij knielde om de bessen te plukken zag zij tot haar verbazing een huisje tussen de bomen verscholen. Zij dacht niet meer aan de bessen en de dode dieren, zij dacht aan vriendschap. Zij holde ernaartoe en klopte aan. Omdat niemand open-deed duwde zij voor-zichtig de deur open en ging naar binnen.

HOOFDSTUK 2 EEN BIJZONDERE WENS.

Voor de open haard zat een oude heks, haar ogen waren

gesloten.

De koningin dacht dat zij sliep.

Zij tikte haar voorzichtig op de schouders.

‘Mijn ogen zijn wel dicht,’ zei de oude heks: ‘maar ik hoor je goed. Zeg mij waarom je hier bent mijn lieve kind.’

De koningin begon te vertellen dat haar vader vond dat zij moest trouwen met de lelijke koning van dit verre land.

Dat zij eerst gelukkig was maar dat de koning nu een andere vrouw wil omdat er nooit kinderen zijn geboren. Dat zij nooit meer naar het paleis mag komen en dat zij het bos niet uit mag en dat zij zich zo alleen voelt.

‘Goed,’ zei de oude heks ‘als jij wilt kun je blijven.

Dan heb jij iemand om mee te praten.

Als jij mij helpt zal ik je rijkelijk belonen.

Daar bedoel ik geen geld mee maar je liefste wens zal in vervulling gaan.’

En zo gebeurde het dat de koningin de meid van de oude heks werd. Iedere dag poetste en boende zij zodat alles blonk en glom.

Daar er jaren voorbij gingen, vroeg de koningin zich af wanneer zij nu eindelijk haar beloning zou krijgen.

Omdat zij er niet om durfde te vragen, stond zij vaak als een kaars naast de oude heks maar hield haar mond.

De oude heks voelde haar aan-wezig-heid en vroeg vaak of zij iets wilde vertellen.

Dan antwoordde de koningin twijfelend: 'niets, er is niets.'

Na een tijd zei de oude heks: 'ik stuur je naar je man.

Jij zult niet als mens gaan, je gaat als een vogel.

Kijk en zie wat er van jouw man geworden is.

Zeg mij wat jij ervan vindt en wat je wens is.'

Als een donder-slag veranderde de koningin in een vogel.

Als hout-duif vloog zij hoog boven het bos en zag beneden haar man die voor zijn plezier veel dieren doodde.

Als het dier dood neerstorte, lachte de koning luid als een draak die zijn prooi had te pakken.

Zij vloog geschrokken naar een boomtop.

Zij bleef daar zitten totdat haar man weg was.

Het zien van de gedode dieren deed haar veel verdriet, maar vogels huilen niet.

Vlug vloog zij naar de oude heks terug en veranderde weer in de koningin.

'Dit moet stoppen!' huilde zij. 'Ik kan het niet meer aanzien!

Het moet uit zijn met zijn jacht op on-schuldige dieren.

Ik wens dat men op hem jaagt dan zou hij weten hoe het is om op-gejaagd en gedood te worden.'

De oude heks vroeg: 'weet jij het zeker?
Vind jij echt dat het uit moet zijn?
Wil jij niet liever naar het paleis terug om daar weer je lieve
leventje op te pakken? Wil jij niet liever een zoon?
Jij had jaren geleden al mogen wensen maar jij hield je
mond.'

De koningin dacht goed na, zou zij voor zichzelf kiezen of
koos zij voor de dieren.

'Ik wens dat de dieren rustig kunnen leven.
Ik kan geen dood dier meer zien! Ik hoef geen rijkdom.
Ik wilde alleen maar gelukkig zijn.'
'Dit is dan jouw liefste wens,' zei de oude heks en meteen
veranderde alles.

Plots stond de koningin midden op de plek waar net nog het
huisje stond. Alleen de ruisende bomen stonden somber en
donker rond haar.

De oude heks was ook verdwenen alsof zij nooit had
bestaan.

Geschrokken omdat alles plotseling weg was en het bijna
donker werd holde zij naar haar oude hut.
Haar hut was half ingestort en het rook muf.
Op de vermolmde planken in de kast stonden manden die
ooit vol noten en kruiden hadden gestaan. Alles was verrot.
Geen enkel plekje kon bescherming bieden tegen de frisse
lente-nacht.
Toch bemerkte zij plots dat zij het helemaal niet koud had.
Zij dacht aan haar dunne jurk en wilde die met haar handen
glad-strijken.
Maar in plaats van handen had zij duiven-vleugels.
De warmte kwam door haar verenpak dat haar zo soezigerig
maakte dat zij inslaap viel.

HOOFDSTUK 3 EEN DRAAK IN HET BOS.

De daarop volgende ochtend ontwaakte de koningin heel vroeg.

Zij had een grote drang om op een boomtak te zitten.

Die gedachte was nog maar net uit haar hoofd toen zij ontdekte dat zij er al naartoe gevlogen was.

Verwonderd keek zij naar haar verenpak.

‘Ha, ha, ik ben een duif,’ dacht zij en koerde zachtjes: ‘roe-koe- koe.’

In de verte kwam een meute jacht-honden aanrennen.

Zij blaften niet maar lieten een soort gejank horen.

‘Och nee,’ dacht de koningin: ‘daar komt hij weer.

Zijn er niet genoeg dode dieren?’

Zij maakte zich vreselijk kwaad.

Het geluid van de jacht-hoorn en het vreselijke gejank kwam gevaarlijk dichtbij.

‘**KRAKKK,**’ kraakte de tak onder haar pootjes.’

Onder haar gewicht brak de tak af.

Met een harde smak kwam zij op de grond terecht.

Terwijl zij opstond merkte zij dat zij groter was.

Heel veel groter dan een hout-duif.

Weer keek zij naar haar handen maar dat waren inmiddels klauwen geworden.

‘Oei, ik ben een krokodil!’ schrok zij omdat zij dat enge beesten vindt.

Maar krokodillen lopen op vier poten en zij liep op twee.

‘Geen krokodil, wat ben ik dan?’

De honden die haar genaderd waren bleven plots stokstijf staan en meteen daarna renden zij jankend weg.

‘Ik moet er toch wel eng uitzien,’ dacht de koningin: ‘waarschijnlijk lelijker dan dat ik was. Waarom zouden die honden dan weg-vluchten?’

Daar kwam hij, daar kwam de koning op zijn paard. Het paard hield ook stil, het hinnikte angstig en steigerde. Het dier wierp de dikke koning uit het zadel en die tuimelde door het zachte mos.

De koningin wilde hallo

zeggen maar in plaats van hallo weer-kaatste een ontzaglijk gebrul door het diepe bos.

‘**Een dr, draak!**’ schreeuwde de koning ontzet. Zijn paard was weg dus zette hij het op een lopen. De koningin wilde hem vragen of hij het jagen wou laten. Daarom volgde zij de koning tot aan zijn paleis. Die rende snel naar binnen en verstopte zich in de diepste kast.

Rillend zat hij in het donker totdat hij durfde te roepen:

‘**!akei? Is dat beest al weg?**’

‘Ik geloof van wel,’ zei de lakei aarzelend.

De draak was inderdaad weg.

De koningin die haar oude gedaante weer terug had liep het paleis in. Geen wachter hield haar tegen daar zij allemaal voor de draak op de vlucht waren geslagen.

Zo kwam het dat zij plots voor de koning stond.

Zij keek rond. ‘Heb jij nog geen andere vrouw en dus ook geen kind? Neem jij mij nu weer terug?’

De koning schreeuwde bits: **‘wat kom jij hier doen lelijk krenge, ik heb je toch gezegd dat het paleis verboden is! Maak dat je wegkomt. Wachters!’**

Geen wachter kwam binnen, zij waren allen weg.

De koningin zei: ‘je jaagt nog steeds. Je jaagt voor niemand. Je eet geen vlees, haast niemand eet hier vlees.

Alle dieren sterven voor jouw plezier.’

‘Wat gaat jou dat aan, ik doe het nu eenmaal graag! Het zijn toch maar domme dieren. Dat niet alleen, wij koningen moeten jagen, dat hoort zo! Er zijn dieren teveel, zij vreten onze bossen en velden kaal.

Weg ermee! Wachters waar blijven jullie!

Smijt dit mis-baksel mijn paleis uit!’

De koningin had al teveel gehoord, zij rende beledigt de paleis-poort uit. **‘Een verboden paleis en dat voor mij.**

Wat denkt die man! Ik ben zijn Koningin!’

Eenmaal buiten veranderde zij weer in een draak.

Dit keer was zij nog groter en spoot zij uit kwaadheid vuur.

Haar stinkende adem trok door kieren en spleten het paleis binnen zodat iedereen het benauwd kreeg.

Toch kon zij niets anders bedenken dan voor de paleis-poort te gaan liggen zodat niemand in of uit kon.

Zo kon de koning niet langer meer op jacht gaan, hij was immers bang?

HOOFDSTUK 4

NIEMAND DURFT HET PALEIS IN OF UIT.

Van 's morgens vroeg tot 's avonds laat waakte de draak voor de paleis-poort.

Hoe de koning ook om zijn leger schreeuwde, niemand durfde voorbij de angst-aan-jagende en vuur-spuwende draak te lopen.

Toch was de paleis-poort niet de enige uitgang van het paleis, er was nog een gouden deur.

Die deur gaf toegang tot de schat-kamer.

En die had weer een deur naar de studeer-kamer van de koning.

Zoals jij inmiddels al begrijpt wilde de koning op jacht.

Hij sloop op zijn tenen het paleis uit.

De draak merkte niets, die sliep.

De koning sloop naar zijn stallen en beval iedereen de honden bijeen te brengen voor de jacht.

Die waren dolblij dat zij weer door de bossen mochten rennen en jammerden naar lieve lust.

De draak sliep zo vast dat zij het gejammer van de honden niet hoorde.

Algauw klonken schoten, daar werd de draak wel wakker door.

Draken echter zijn logge beesten daarom kwam zij te laat in het bos. Zij passeerde een dood hert, daarna een gans.

Zij liet een kreet horen die de koning angstig liet worden en die vertrok als de hazen-wind naar zijn paleis (**hazenwind= een hond voor de rensport en de jacht**).

'Ik ben te laat, ik had wakker moeten blijven dan had ik gezien dat de koning het paleis uitging.'

Omdat zij lang-zaam liep, veranderde zij in een slang.

Nu moest een slang het paleis bewaken.
Door haar gesis lokte zij tientallen andere slangen het bos uit. Die besloten in haar nabijheid te blijven.
Er krioelden slangen voor alle uit-gangen van het paleis.
De koning was bang voor al die slangen daarom liepen de koude rillingen hem over de rug.

Toen er enkele dagen voorbij waren merkte hij dat de meeste slangen weer waren vertrokken.
Weer dacht hij aan de jacht, nu sloop hij de toren-deur uit en liet alles klaar-maken voor de jacht.
De slang was te traag, zij hield de meute honden niet bij.
Weer was zij te laat in het bos, er waren al dieren dood.
'Ik wilde,' dacht zij: 'dat ik het klimaat (het weer) onder controle had, dan zou ik het laten gieten.
Een stortbui zal de koning uit het bos verdrijven.'

De slang werd plotseling veder-licht, het liet de koningin ver boven het bos zweven.
In al haar boosheid veranderde zij in een donder-wolk, zo groot en breed dat een heel gebied pik-donker werd.
Zij liet haar eerste regen-druppels vallen als voor-bode van een fikse regenbui.
Beneden vermaakte haar man zich kostelijk waardoor zij nog bozer werd.
Zij wilde hem zeggen dat hij niet mocht jagen maar in plaats van dat, weer-kaatste een roffelende donder door het bos.

De koning werd nat, daarom wilde hij snel naar huis.
De bliksem sloeg rondom hem de grond in.
Het werd noodweer.
Bang als een muis kwam hij bij zijn paleis aan en rende naar binnen.

De koningin die nu een kwaad-aardige donder-wolk was.
Liet haar bliksem in het paleis slaan.

‘Jij zal niet jagen !’ schreeuwde zij, maar haar geschreeuw
klonk zwaar als de donder.

Zij bleef op het paleis inbeuken totdat er een vreselijke
brand uitbrak.

Ditmaal kon de koning niet vluchten, net als de vele dieren
kon hij zijn lot niet ontwijken.

De wind blies zo heftig dat de donder-wolk weg-dreef.

Zij was heel ver van het paleis verwijderd toch klonk haar
gedonder nog na.

Plots kreeg zij spijt, haar boze bui was over en terwijl zij dat
dacht veranderde zij in een duif. De duif vloog over dorpen
en steden daarna over het bos naar de plek waar het paleis
had gestaan. Zij streek neer, zij schrok omdat het paleis
geheel verwoest was. Nu had zij geen plek meer om in te
wonen en waar was de koning?

Door de schok veranderde zij in de koningin.

HOOFDSTUK 5 LEVE DE KONINGIN.

Er klonken veel stemmen dichtbij.

Het waren de stemmen van het ongeruste volk.

Zij kwamen het vuur bestrijden dat het onweer had veroorzaakt.

Jammer genoeg kwamen zij te laat en lag het paleis geheel in as. Het was voor eeuwig verwoest.

Toen zij hun koningin bemerkten, vroegen zij waar de koning was. Of hij soms ook in veiligheid was.

De koningin snikte want zij wist dat zij hem had gedood.

'Ik, ik,' wist zij alleen te zeggen. Het had geen nut hen te

vertellen dat zij zojuist een donder-wolk was.

Niemand zou haar immers geloven?

Dus brachten de mensen haar naar het oude buiten-huis van de koning.

Dat was een mooi huis met een mooie rozentuin.

Zij lieten haar een beetje met rust zodat zij over de grote schok kon komen.

Bij belangrijke zaken moest de eerste minister maar alles gaan regelen.

Toen de koningin na een poos weer onder het volk kwam wachtte haar een enorme verrassing.

Men had een paleis voor haar gebouwd.

Deze was robuust. (stevig- sterk)

Deze kon wel een donderbui weerstaan.
Het kon wel honderden jaren blijven bestaan.
De koningin lachte verlegen, zij voelde de liefde van het volk.

Zij zwaaide hen voor-zichtig toe waarna er luid gejoeld werd: 'leve de Koningin, leve de Koningin!'
Zij voelde zich voor het eerst echt gelukkig.

Na een tijd ging zij per koets naar de plek waar ooit het suiker-zoete fondanten paleis stond.
Zij stapte uit en liep langs de plek waar ooit de paleis-poort was. Zij dacht aan vroeger, dat zij een duif was en dan weer een draak, een slang of een wolk.
Zij dacht ook aan de koning.

Tot haar verbazing kwam er een vrouw op haar aflopen.
Het was de oude heks.

'Ik wil mijn kracht weer terug,' zei zij: 'dat heb jij nu niet meer nodig.'

Voorzichtig raakte zij de koningin aan en verdween in het niets.

Of was zij die muis die net weg-sprong?

De koningin ging naar haar nieuwe paleis terug en regeerde haar land totdat zij het niet meer kon.

Nooit trouwde zij opnieuw en nooit kwamen er kinderen.

Nadien was het Koninkrijk voorgoed voorbij maar zij was zo geliefd dat zij nooit werd vergeten.

EINDE.